

8. Ο όγδοος λόγος αντλείται από προσβολή των κεκτημένων δικαιωμάτων.

(¹) Οδηγία του Συμβουλίου 91/533/ΕΟΚ της 14ης Οκτωβρίου 1991 σχετικά με την υποχρέωση του εργοδότη να ενημερώνει τους εργαζομένους για τους όρους που διέπουν τη σύμβαση ή τη σχέση εργασίας (ΕΕ L 288, σ. 32).

Αναίρεση που άσκησε στις 21 Φεβρουαρίου 2014 η Catherine Teughels κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης στις 11 Δεκεμβρίου 2013 στην υπόθεση F-117/11, Teughels κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-131/14 P)

(2014/C 159/39)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Catherine Teughels (Erpegem, Βέλγιο) (εκπρόσωπος: L. Vogel, δικηγόρος)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα της ανααιρεσείουσας

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- να ακυρώσει το σύνολο της ανααιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, την οποία εξέδωσε στις 11 Δεκεμβρίου 2013 η ολομέλεια του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κοινοποιηθείσας με τηλεμοιοτυπία της 11ης Δεκεμβρίου 2013, με την οποία απορριφθηκε η προσφυγή που άσκησε στις 8 Νοεμβρίου 2011 η νυν ανααιρεσείουσα·
- να κρίνει βάσιμη την ουσία της προσφυγής την οποία άσκησε η νυν ανααιρεσείουσα ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης και, κατά συνέπεια, να ακυρώσει τις αποφάσεις που αποτελούν το αντικείμενο της εν λόγω προσφυγής·
- να καταδικάσει την Επιτροπή και στα δικαστικά έξοδα, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, περιλαμβανομένων των αναγκαιών για τη διαδικασία εξόδων, και, μεταξύ άλλων, στα έξοδα αντικλήτου, μετακινήσεων και διαμονής καθώς και στις αμοιβές δικηγόρων, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 91, Β του Κανονισμού Διαδικασίας.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της αναίρεσεως, η ανααιρεσείουσα προβάλλει δύο λόγους.

1. Ο πρώτος λόγος αντλείται από παράβαση του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΚΥΚ) και του άρθρου 26, παράγραφοι 1 και 4, του παραρτήματος XIII του ΚΥΚ, από παραβίαση κεκτημένων δικαιωμάτων και προσβολή των αρχών της ασφάλειας δικαίου και της απαγορεύσεως της αναδρομικότητας. Η ανααιρεσείουσα διατείνεται ότι:

- το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης (ΔΔΔ) προσέδωσε αναδρομικό αποτέλεσμα στις γενικές εκτελεστικές διατάξεις σχετικά με τα άρθρα 11 και 12 του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ που αφορούν τη μεταφορά συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων, οι οποίες εκδόθηκαν το 2011, αποφασίζοντας ότι, για τον καθορισμό του αριθμού συνταξίμων ετών που αντιστοιχεί, κατά το κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα, στο αναλογιστικό ισοδύναμο των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων της ανααιρεσείουσας υπό το βελγικό συνταξιοδοτικό σύστημα, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (ΑΔΑ) μπορούσε δεμιτός να εφαρμόσει τις γενικές εκτελεστικές διατάξεις του 2011 για τον λόγο ότι, κατά τον χρόνο ενάρξεως ισχύος των διατάξεων αυτών, η ανααιρεσείουσα δεν είχε περιέλθει σε κατάσταση «πλήρως δημιουργηθείσα» υπό το κράτος των γενικών εκτελεστικών διατάξεων του 2004, εφόσον δεν είχε δεχθεί την πρόταση υπολογισμού που της είχε υποβληθεί προγενέστερα, τούτο δε ενώ είχε υποβάλει την αίτηση μεταφοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων τον Νοέμβριο του 2009, οπότε τα δικαιώματα της ανααιρεσείουσας δεν είχαν οριστικώς αποκρυσταλλωθεί κατά τον χρόνο αυτό και, κατά συνέπεια, έπρεπε να καθορισθούν κατ' εφαρμογήν των γενικών εκτελεστικών διατάξεων του 2004·
- το ΔΔΔ δεν δικαιολόγησε κατά νόμο την ανάλυσή του και δεν διευκρίνισε για ποιον λόγο πρέπει εν προκειμένω να απορριφθούν οι διατάξεις του ΚΥΚ τις οποίες επικαλέστηκε η νυν ανααιρεσείουσα με την προσφυγή της πρωτοδίκως.

2. Ο δεύτερος λόγος αντλείται από προσβολή της αρχής της ασφάλειας δικαίου και της αρχής «patere legem quam ipse fecisti», από παραβίαση κεκτημένων δικαιωμάτων, από ελλιπή αιτιολογία καθώς και από παραβίαση του δεδικασμένου και της υποχρεωτικής ισχύος κάθε ατομικής διοικητικής πράξεως, και ειδικότερα της από 29 Ιουνίου 2010 αποφάσεως η οποία ελήφθη κατά της νυν αναιρεσείουσας. Η νυν αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι:
- το ΔΔΔ εσφαλμένως έκρινε ότι η κατάσταση της νυν αναιρεσείουσας δεν είχε πλήρως δημιουργηθεί υπό το κράτος των γενικών εκτελεστικών διατάξεων του 2004 κατά τον χρόνο ενάρξεως της ισχύος των γενικών εκτελεστικών διατάξεων του 2011, για τον λόγο ότι η νυν αναιρεσείουσα δεν είχε «αποδεχθεί ή απορρίψει τυπικώς» την πρόταση υπολογισμού που της είχε υποβληθεί στις 29 Ιουνίου 2010, ενώ η εν λόγω πρόταση υπολογισμού αποτελούσε πραγματική διοικητική απόφαση, επηρεάζουσα οριστικώς τα δικαιώματα της νυν αναιρεσείουσας·
 - η Διοίκηση δεν μπορούσε πλέον, μονομερώς, να περιορίσει τα δικαιώματα που απορρέουν από την πρόταση υπολογισμού η οποία ήταν νομικώς δεσμευτική γι' αυτήν·
 - το ΔΔΔ προσέβαλε την αρχή ότι ο οριστικός και δεσμευτικός χαρακτήρας μονομερούς αποφάσεως της Επιτροπής δεν εξαρτάται από τη σύμφωνη γνώμη του αποδέκτη της.

Αγωγή της 27ης Φεβρουαρίου 2014 — Chart κατά SEAE

(Υπόθεση T-138/14)

(2014/C 159/40)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Ενάγουσα: Randa Chart (Woluwé-Saint-Lambert, Βέλγιο) (εκπρόσωποι: T. Bontinck και A. Guillaume, δικηγόροι)

Εναγόμενη: Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Εξωτερικής Δράσης (EYED)

Αιτήματα της ενάγουσας

Η ενάγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει την ευθύνη της EYED για τη ζημία που υπέστη η ενάγουσα μεταξύ Οκτωβρίου 2001 και σήμερα λόγω της παράνομης συμπεριφοράς της Αντιπροσωπείας της Ένωσης στο Κάιρο και της EYED,
- κατά συνέπεια:
 - κυρίως, να καταβάλει στην R. Chart το ποσό των 509 283,88 ευρώ (πεντακόσιες εννέα χιλιάδες διακόσια ογδόντα τρία ευρώ και ογδόντα οκτώ λεπτά) ως αποζημίωση για τις ζημίες που υπέστη, υπό την επιφύλαξη αυξήσεως κατά τη διάρκεια της διαδικασίας,
 - επικουρικώς, να καταβάλει στην R. Chart το ποσό των 380 063,81 ευρώ (τριακόσιες ογδόντα χιλιάδες εξήντα τρία ευρώ και ογδόντα ένα λεπτά) ως αποζημίωση για τις ζημίες που υπέστη από τις 30 Οκτωβρίου 2008, υπό την επιφύλαξη αυξήσεως κατά τη διάρκεια της διαδικασίας,
- να καταδικάσει την εναγομένη στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η ενάγουσα, πρώην τοπική υπάλληλος στην αντιπροσωπεία της Ευρωπαϊκής Ένωσης στην Αίγυπτο, ζητεί την αποκατάσταση της ζημίας που ισχυρίζεται ότι υπέστη συνεπεία παράνομης συμπεριφοράς της ευρωπαϊκής διοικήσεως που συνίσταται στο ότι η εν λόγω διοίκηση δεν διαβίβασε στις υπηρεσίες κοινωνικής ασφαλίσεως της αιγυπτιακής διοικήσεως πιστοποιητικό λήξεως της υπηρεσίας όσον αφορά την ενάγουσα. Το γεγονός αυτό εμποδίζει την ενάγουσα να επιστρέψει για να εργασθεί στην Αίγυπτο.

Όσον αφορά την παράνομη συμπεριφορά που προσάπτει στην εναγομένη, η ενάγουσα προβάλλει τέσσερις ισχυρισμούς αντλούμενους από παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως, από παραβίαση της αρχής της εύλογης προθεσμίας, από παραβίαση του εφαρμοστέου αιγυπτιακού δικαίου και από προσβολή της δικαιώματος στην ιδιωτική ζωή.

Η ενάγουσα ισχυρίζεται ότι η αδράνεια της εναγομένης της προκαλεί σημαντική ζημία και ζητεί την αποκατάσταση τόσο της υλικής ζημίας όσο και της ηθικής βλάβης.